

važno za razvitek šolstva. Šolstvo se je v Krajini še najbolje razvijalo, žal, da v nemškem duhu. Pisatelj je spretno vpletel v spis tudi razne biografske črtice o možeh, ki so delovali v korist šole in tudi natančno opisuje vse šolske in sorodne knjige, ki so v tej dobi izšle. Najbolj zanimiv je pa zadnji odsek knjige, ki opisuje šolstvo za vladanja vladarjev iz hiše habsburško-lotrinške (od l. 1740. do danes). Čeravno obsega ta odsek več kot pol knjige, je dospel pisatelj le do l. 1835. (do smrti cesarja Frančiška I.), drugo sledi v sledeči knjigi. Tu je imel pisatelj na razpolago obilo gradiva: delovanje Marije Terezije, ki se je mnogo trudila za razvitek šolstva, nesrečne poskuse Jožefa II. in pa opis razvitka ljudskih šol, kar mu je bil prvi namen. Ta del bode vsakega zanimal in pisatelj se je mnogo trudil, da nepristransko

opíše vse spremembe in vse težave, ki jih je moralo šolstvo premagati, da je prišlo naposled do prave veljave. Nakopičeno je tu obilo in zanimivega gradiva za kulturno zgodovino hrvaškega naroda.

Pisatelj dovršuje sedaj drugi zvezek svoje knjige. S prvo knjigo je pokazal, da je stvar v dobrih rokah. Natančen register bode olajšal rabo knjige, ki jo krasi čez sto prav lepih slik. Vidimo tu slike nekdanjih in še sedanjih samostanov, prvih matic vede in lepih umetnosti, pa tudi šolstva, prav lepe so slike raznih vladarjev, a zbrane so v knjigi tudi slike vseh mož, ki so se trudili na šolskem polju, ali pa delovali v prosep šole. Tudi razne druge stvari so v knjigi ohranjene, kot šolske svetlinje, pečati itd. Pisatelju na napornem in zaslužnem delu vsako priznanje.

Janko Barle.

To in ono.

„Prosvjeta.“ V hrvaški katoliški javnosti se je že precej časa sem naglašala potreba po dobrem leposlovnem listu. Nekaj časa se je mislilo, da bo treba osnovati popolnoma novo glasilo, a slednjič se je Pijevo društvo odločilo, da kupi „Prosvjeta“ od Scholza. To se je tudi zgodilo in s 13. letošnjo številko je postala „Prosvjeta“ last omenjenega društva. Da je poštenega leposlovnega lista živo treba, čuti vsakdo, kdor pozna hrvaške književne razmere. Močna falanga modernih izdaja svoj „Savremenik“, ki pa dela večinoma v negativni smeri: glavna naloga mu je podirati tradicije starih, naj se že javljajo v kakršnikoli obliki. Starčevićanski leposlovni list „Hrvatska smotra“, je v prvi vrsti starčevićanski in potem šele leposloven, sicer pa nima jasnega umetniškega programa. „Prosvjeta“ je bila dosedaj družinski list z znanimi tendencami: mnogo aktualnih ilustracij, zanimivi dolgi romani, smpatja malo pikantnosti, a vendar ne toliko, da bi ji raditega morale družine zapreti svoja vrata, sicer pa mnogokrat pobožnjaško-moralizujoča. Pod novim urednikom, znanim hrvaškim publicistom Otonom Szlavikom, se gotovo dvigne višje. Uredništvo obljubuje, da hoče z veliko marljivostjo in tudi z žrtvami oskrbovati svojemu listu umetniških ilustracij; v beletristiki hoče podajati svojim bralcem le zdrave hrane ter skrbno poročati o razvoju tujih, zlasti slovanskih slovstev; „Prosvjeta“ ne bo list za nedoraslo mladino, a vendar ne bo nikdar prestopila tistih mej, ki jih predpisujeta dober okus in spoštovanje do bravca, — Mi ji želimo na novi poti mnogo sreče in uspeha!

09960

Prvi češki knjigar in zalagatelj. 22. marca je minilo sto let, kar je umrl Václav Matěj Kramerius, ki se po vsej pravici imenuje v češki književnosti Veleslavín XVIII. stoletja. Kramerius je preskrbil češkemu ljudstvu v najhujši dobi dobre češke knjige in izvrsten časnik; bil je prvi češki knjigar in zalagatelj. Porodil se je v Klatovih na Češkem l. 1759. in je umrl l. 1808. v Pragi. Izdajal je starejše češke spise, prevajal je nove, zlasti nemške takrat priljubljene viteške romane, ki so se razširili med najširšimi sloji češkega naroda, prodajal je češkim pisateljem knjige, ki so jih izdali na svoje stroške ter je spretno urejeval češki list „C. kr. vlastenecké noviny“,

ki je bil po svoji raznovrstni, zabavni in poučni vsebini zelo priljubljen in je takrat popolnoma izpolnil svojo nalogo. Krameriusova knjigarna takozvana „Česká expedice“ je bila središče celega sodobnega literarnega in rodoljubnega gibanja na Češkem.

09960

Srbi in ruski jezik. P. A. Zabolotskij je objavil v „Slavj. Izv.“ članek o razširjenju ruskega jezika v Srbiji. Iz tega članka navajamo nekoliko zanimivih vrstic. — Med črnogorskimi omikanci je precej veliko število oseb, ki marljivo čitajo ruske knjige, poznajo dobro rusko književnost in zelo gladko govorijo ruski jezik. V duhovnem črnogorskem semenišču in v gimnaziji sta ruski jezik in slovstvo uvedena kot obvezna predmeta v vseh razredih. Na cetinjski gimnaziji poučuje ruski jezik in književnost prof. Lepani, ki je študiral v Rusiji. Pouk ruskega jezika in slovstva je uveden tudi na cetinjskem višjem dekliskem zavodu carice Marije, kjer se učenke v šestih letih zelo dobro naučijo ruskega jezika, ker je na tem zavodu ruski jezik tudi učni jezik hkrati s srbskim in francoskim jezikom. Predstavitelj črnogorske književnosti začenši od pesnika-vladike Petra II. Njeguša do sedanjega časa so obogatili srbsko književnost s proizvodi, za katere so črpali gradivo iz ruskega življenja, opevajoč ruske dogodbe in ruske junake, ter so mnogo prevajali iz ruskega jezika; takih proizvodov se najde celo vrsto v cetinjskih almanahih, kakor „Grlica“, „Orlič“, „Crnogorac“, „Crnogorka“, in v časnikih „Luča“, „Književni List“. Črnogorsko duhovništvo s častitim vladiko Mitrofanom na čelu je navdušen širitelj simpatij do Rusov med črnogorskim ljudstvom. — Tudi Srbi v kraljestvu, hoteč oživiti politične, cerkvene, šolske in trgovske razmere z Rusijo, kažejo svojo simpatijo do Rusov s tem, da se učijo ruskega jezika. V višjih srbskih solah, kakršne so univerza in vojaška akademija, se čita v ruskem jeziku. Na vseučilišču je lektor ruščine in obenem poljščine dr. O. Košutić. V kratkem se bode na belgradski univerzi uvedla docentura zgodovine ruske književnosti. Na to mesto je določen po svojih temeljitih spisih o Puškinu in Čehovu znani dr. I. Maksimović, ki je obogatil srbsko književnost s celo vrsto dobrih prevodov iz ruščine in je naučil kot učitelj ruščine na tretji belgradski moški

gimnaziji več rodov srbske mladine ruskega jezika. Med profesorskim vseučiliškim osebjem je nekoliko mož, ki so dovršili študije na ruskih univerzah. Kar se tiče znanja ruskega jezika v širokih slojih srbske inteligence, se širi med njo čimdalje bolj. Zanimanje za ruske razmere in za ruski jezik se more opazovati tudi pri najnovejši srbski književnosti, ki se je vsled proizvodov M. Glišića, Veselinovića, S. Sremca, Matavulja in drugih oprostila nemškega vpliva in se je približala po svoji smeri in značaju ruskemu umetniškemu realizmu. Ne malo podpira le-ta uspeh ruskega jezika na Srbskem zgled kraljevske družine, od katere sta oba velika

ti listi so bili slabo urejevani. Tako se izdaja na primer v Parizu že 32 let list „Bulletin Polonais“, ki reprezentira še staro emigracijsko tradicijo. „Bulletin Polonais“ izhaja vsak mesec in ga urejujejo učenci še starejše poljske šole; radi tega to poljsko glasilo nima za Poljake nobenega pomena, tembolj ker se bavi samo s prevodi poljskih leposlovnih del; politične vesti so izključene. H koncu marca leta 1903. pa je pričel na Dunaju izhajati informacijski list, tiskan kot manuskript, pod naslovom „Polnische Korrespondenz“. Potreba takega poljskega lista v nemškem jeziku, ki bi obveščal tuji tisk o poljskih zadevah, se je čutila že davno.



PLETARSKA ŠOLA V RADOVLJICI

FOT. FR. VENGAR

kneza, prestolonaslednik Jurij in njegov brat Aleksander, gojenca ruske šole in se še tudi zdaj pečata z ruskim jezikom in slovstvom pod vodstvom prof. Beliča, učenca moskovske univerze, in ruskega polkovnika Suljmeneva.

Fr. Št.

09660

Poljski listi, izdajani v tujih jezikih. Poljski listi, ki se izdajajo v zahodni Evropi v tujih jezikih, imajo že stoletno tradicijo. Za informacijo političnim krogom omikanega sveta, da se tujini vedno pred oči stavi poljska stvar, so se izdajali že v prejšnjih časih, in sicer na Francoskem, Angleškem in v Švici, poljski listi v francoskem jeziku, toda

To vrzel v poljski književnosti sta izpolnila na Dunaju bivajoča poljska časnikarja gg. A. Nowicki in O. Obogi, ko sta začela izdajati „Polnische Korrespondenz“. List izhaja vsako soboto in včasih ima, kakor pač potreba nanese, posebno litografrano prilogo. Ker je list imel lep uspeh, pričela sta omenjena časnikarja leto pozneje izdajati nov poljski list v nemškem jeziku „Polnische Post“. „Polnische Korrespondenz“ je pa ostala to, kar je bila poprej, namreč poljsko glasilo, ki obvešča tuji tisk o poljskih zadevah. Novi list „Polnische Post“ je tednik, ki izhaja na Dunaju vsako sredo in obvešča vso tujino nepristransko o napredku poljskega naroda v vsakem pogledu. List ima veliko naročnikov med nemškim prebivalstvom ne le na Dunaju ampak tudi v Berlinu, zlasti se za